

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614061440/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

At bevæge Starosten til Medlidenhed, var imidlertid, som hans tidligere Forsøg havde overbeviist ham om, aldeles umuligt, og hemmelig at befordre Fangens Flugt, syntes Adalbert en uovelig Sag; paa den anden Side forekom det ham uridderligt og feigt, hvis han, uden Modstand, overlod den ulykkelige Sanger i sine Fienders Vold. Overhovedet ansaae han det for uværdigt, hvis han, i den Alder, han nu havde naaet, opoffrede sine Grundsætninger for en Andens Villie; ja det forekom ham, som om han hidtil just ikke havde givet store Prøver paa den Selvstændighed, der anstaaer en Mand, og han rødmede ved den Tanke, at selv den letsindige Casimir, (hvori vi for Resten ei ubetinget kunne give ham Ret), lagde en større Kraft for Dagen, end han, eftersom denne gik den Vej, Naturen havde tegnet for ham, og dristig viste sig, som han var, uden Hensyn til, om de Andre vare misfornøiede dermed eller ei.

Da klang Harpeterne endnu høiere, ligesom de vilde tilkiendegive Adalbert, at det Øieblik allerede var kommet, hvori han skulde vise, om han længere vilde samtykke i sin egen Umyndighedstilstand, eller ei. Han sprang da op med det faste Forsæt at befrie den Fangne, hvad det saa skulde koste. Hans første Tanke var at betroe sig til Casimir, men, ved nøiere Overlæg, fandt han det raadeligere at aabenbare sin Hensigt for den gamle Michael, der af Hiertet elskede den gamle Tid, og hos hvilken han derfor sikkert regnede paa at finde Bistand.

Han erindrede fra forrige Tider, at Michael havde et lille Kammer øverst oppe under Taget. Til dette begav han sig nu med sagte Fied. Han bankede flere Gange paa Døren, men fik intet Svar, han formode de da, at den Gamle sov haardt, og bankede stærkere, men forgieves, endelig forsøgte han selv at aabne Døren, men den var i Laas, tilsidst kaldte han paa

den Gamle, først sagttere, derpaa med høiere Røst, men da Ingen svarede ham, maatte han endelig vende tilbage med uforrettet Sag.

Han besluttede nu, at udsætte Udførelsen af sit Forsæt til næste Dag. Imidlertid kunde han ikke negte sig selv, at enhver Opsættelse var mislig, eftersom Sangeren kunde blive bortført af sit nærværende Fængsel. »Maaskee skal han alt bort i Nat!« sagde Adalbert høit, og ilede urolig over sine egne Ord, hen i det aabne Vindue, for, ved Klengen af den Blinde's Harpe, at overbevise sig om, at han var der endnu. Men denne Gang hørte Adalbert aldeles Intet, derimod saae han til sin Forundring ikke blot et, men to Lys i den gamle Borg, hvoraf det ene aabenbar bevægede sig fremad igiennem flere Værelser.

Hans Hierte bankede ængsteligt ved dette Syn, thi de Ord, han havde udtalt, forekom ham som et Forsvarsel, der endnu i denne Time skulde opfyldes. Efter nogen Tids Betænkning ilede han ned, for i Nærheden at undersøge, om hans Frygt var grundet eller ei. Nede var Alt stille, giennem et Hjørnevindue nedsendte Maanen en svag Lysning, ved hvis Hielp han kunde skimte forskellige Gjenstande. Han udtrakke Haanden, for at gribe Nøglen til Gangdøren, der plejede at hænge paa et Søm i Gangen, men han fandt den ikke. Tvivlraadig blev han da staaende, men kort efter mærkede han, at Døren ikke, som sædvanlig om Natten, var tillaaet, men at den stod paa Klem. Han aabnede den da, og begav sig paa Veien til det gamle Slot, der omtrent laae tohundrede Skridt fra Hovedbygningen. Da han var noget over den halve Vei, bemærkede han, at det ene Lys igjen var forsvundet hvorimod det andet endog brændte klarere, end forhen. Da han endelig var ganske nær ved Bygningen, og stod ved Slotsporten, hørte han en Larm, ligesom om en tung Dør blev oplukket,